

betydelige Størrelse af 39,000 □ Alen. Det er en Selsølg, at, hvis Grunden skulde sælges uden Ruinen, hvorom der ogsaa har været Tale i Folkethinget, da vilde dens Størrelse blive meget mindre (man har meent omtrent 17,000 □ Alen), og Udgifterne ved Pladsens Regulering, Expropriation, Brolægning o. s. v. vilde stige til et Beløb, der maaskee blev ligesaa stort som Salgsprisen for selve Grunden; ved at sælge Pladsen med Ruinen er det derimod aabenbart, at man i dette Tilfælde vilde udbringe et, som det forekommer mig, meget tilfredsstillende Beløb, ved Siden af, at Kjøbenhavn, der trænger saa haardt til Byggegrunde, vilde kunne faae saadanne. Jeg forbeholder mig derfor at stille et Endringsforslag i den her antydede Retning.

Der er endnu et andet Punkt — det vedrører § 10 V. C. — som jeg ved Folkethingets Forhandlinger derom finder mig forpligtet til ogsaa her at henlede Opmærksomheden paa, og det saa meget mere, som den paagjældende Sagnavnlig fra den Side af Salen, hvortil jeg hører, allerede i forrige Samling har været gjort til Genstand for Dmtale, og der har viist sig et meget levende Dnsse om at komme ud af det hele Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal. Det vedrører det saakaldte kongelige — men hvad man vel rettere kunde kalde det kjøbenhavnske — Theater paa Kongens Nytorv. Dette Theater, der i saa mange Aar har stabt Staten Vansteligheeder, har ikke været meget tilfredsstillende for Nogen, og nu hæver der sig ovenikjøbet, efter hvad man hører, og det endogsaa i den lovgivende Forsamling, Stemmer for en Ombygning og Nybygning af Theatret, der endnu mere vilde forsøge den efter Manges Mening usforvarlige Byrde, det allerede i saa lang Tid har udgjort for Staten. Jeg vil i den Anledning navnlig tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Forslag, der skulde gaae ud paa, at det i Finanslovsforslaget opførte „Tillæg efter Sædomskrivning indtil 15,000 Rd.“ skulde udgaae. Man vil let see, at jeg dermed ikke agter at ville berøve

de til Sædtillæget Berettigede det Allermindste af, hvad der lovligt tilkommer dem; det er naturligt, at Theatrets Bestyrelse maa vide at bringe tilstede, hvad de have Ret til at fordre i denne Retning; men jeg seer virkelig ikke, at der er den allermindste Grund for Staten til under sin nærværende oeconomicke Tilstand at bringe dette yderligere Offer, og det saa meget mindre, som Thingene allerede isjor bortsfare dette yderligere Tilskud, som man dog nu iaar, om end med en ikke meget stor Majoritet, synes at ville gaae ind paa i det andet Thing.

Der er endelig endnu et lille Punkt, som jeg ikke vil lade uberørt, skjøndt den høitærede Justitsminister, hvad der gjør mig ondt, ikke kan være tilstede; det er idet under § 9 II Lit. L til „Andre Udgifter ved Justits- og Politivæsenet“ opførte Beløb af 7,500 Rd.; heraf ere nemlig ifølge Anmærkningerne de 3,000 Rd. bestemte til en saakaldet Overjustitscommission for de forhenværende slesvigske Districter, som man har fundet det fornødent at danne. Jeg maa tilstaae, at man efter min Mening kunde forudsee, at den vilde være ikke blot undværlig, men næsten en reen Overflødighed; men i alt Fald har Erfaringen nu lært os det, saa at det dertil beregnede Beløb synes at ville blive udgivet uden Tøje eller Anledning. Jeg vil derfor forbeholde mig, hvis jeg ikke belæres bedre, at foreslaae, at det under § 9 II L opførte Beløb af 7,500 Rd. ned sættes til 4,500 Rd.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som jeg navnlig henstiller til mine ærede politiske Venners nærmere Overveielse, idet jeg naturligviis kun vil forsøgte de fremsatte Anskuelser, forsaavidt man vil understøtte mig deri, forsaavidt jeg overhovedet tør antage derved at have udtalt mine Venners Fleerheds Dnsse, og forsaavidt det endelig efter den hele politiske Stilling i Thinget kan være nogenlunde tilladeligt nu at opholde sig derved.

Sierring: Det vilde vistnok have været en mærkværdig Forglemmelse af mig, hvis jeg